

Sủng Vật Luyện Nhân

Contents

Sủng Vật Luyện Nhân	1
1. Chương 1-1: Khúc Đạo Đầu — A Lâm Kể Chuyện Xưa	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	10
5. Chương 4	13
6. Chương 5	17
7. Chương 6	21
8. Chương 7	26
9. Chương 8: Phiên Ngoại	33

Sủng Vật Luyện Nhân

Giới thiệu

Editor: Tiểu Mộc Thể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, huyền huyễn, ám áp, nhất thụ nhất công, HENhân vật: Thích Thiệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-vat-luyen-nhan>

1. Chương 1-1: Khúc Đạo Đầu — A Lâm Kể Chuyện Xưa

Chồn – loài động vật có bộ lông quý giá, hình thể giống một con mèo nhỏ, tứ chi ngắn ngủn. Thích hợp với cuộc sống nơi có khí hậu lạnh giá, thích yên tĩnh, sống đơn độc, một năm thay lông hai lần, thức ăn đa dạng, chủ yếu thích ăn cá. Chồn thông minh lanh lợi, trời sinh tính tình khoan dung. Những thợ săn chồn ở cực Bắc, thường giả vờ sắp bị đông chết, nằm ở chỗ chồn thường lui tới. Chồn nhìn thấy liền chạy ra, dùng thân thể của chính mình làm ấm người. Thợ săn cứ như thế thập phần dễ dàng bắt được chồn.

Rốt cuộc chồn thật sự có thể cứu người như vậy được hay không, hiện tại tôi không đưa ra bằng chứng. Tôi chỉ kể chuyện – chính là một câu chuyện xưa.

Những người thích tiểu động vật bộ lông mềm mại, có muốn nuôi một con chồn không?

2. Chương 1-2

Thích Thiệu Phong muốn nghỉ phép. Trước khi đi, một nữ đồng sự thích coi bói cho người khác tay cầm một chuỗi hạt châu pha lê trong suốt, dạo một vòng quanh Thích Thiệu Phong, sau một phen nhắm mắt suy tưởng liền nói: “Thiệu Phong, tôi nói cậu biết, chuyến đi này của cậu, sẽ có – điểm ngộ.”

Lời vừa thốt ra, nhất thời dẫn đến một trận cười đùa vui vẻ trong phòng làm việc.

“Thiệu Phong sẽ dẫn một mỹ nữ tóc vàng về phải không?”

“Mỹ nhân tóc đỏ mắt biếc cũng không tệ.”

“Người nước ngoài đáng đẹp.”

Giữa tiếng cười đùa của đồng sự, Thích Thiệu Phong chỉ lắc lắc đầu. Kỳ nghỉ lần này của cậu chỉ thuần túy là thư giãn thể xác và tinh thần, tạm thời vẫn chưa nghĩ đến những chuyện khác.

Thích Thiệu Phong thuộc một phòng ban của công ty sửa chữa máy tính được đồng sự gọi đùa là ‘Bệnh viện máy tính’, một kỹ sư bảo trì. Cậu hay chạy bên ngoài, công việc ngày thường bận rộn, còn thường xuyên đi công tác. Thật vất vả xin được ngày nghỉ phép, Thích Thiệu Phong hy vọng có thể được đền bù như mong muốn.

Thích Thiệu Phong chọn địa điểm chuyến lữ hành là ở khu rừng phía bắc Na Uy, nơi đó là cực bắc của cả châu Âu. Cậu muốn ngắm tuyết. Thích Thiệu Phong sinh ra ở Hương Đảo, khi nhỏ từng đi theo ông cha đến Penang ở Malaysia ở một thời gian, đến khi lên trung học mới quay trở lại Hương Đảo. Cậu vẫn luôn sống trong khí hậu nhiệt đới, quen nhìn cái nắng gắt, gia phong tiêu vũ, sóng biển bờ cát, còn có các cô gái quần xà rông đầu đội vòng hoa của phía Nam, cho nên cậu thập phần hướng về phong cảnh ngàn năm băng phong của các nước phía Bắc.

Xuống máy bay, chuyển qua ô tô, khi Thích Thiệu Phong thật sự bước trên mặt đất trắng xóa một mảnh thì nội tâm kích động. Cậu giống như đã quay lại vùng đất đã gọi cậu về từ rất lâu, không hề có cảm giác xa lạ, chỉ thấy thân thiết lạ thường.

Thích Thiệu Phong chọn dừng chân lại một thị trấn nhỏ, trong một khách sạn nhỏ của người dân bản xứ, nếm thử món ăn do chính đầu bếp địa phương làm. Ban ngày cậu đi ngắm tuyết, thỏa sức chạy băng băng trên cánh đồng tuyết, cùng trẻ em gần đó chơi ném tuyết, đắp người tuyết, cùng người dân bản xứ phá băng câu cá. Những người nhìn thấy Thích Thiệu Phong vì quá thích tuyết mà giống đứa nhò lăn lộn trên mặt đất đầy tuyết, những nhóm du khách khác đều mỉm cười thiện ý. Buổi tối, à không, thời điểm Thích Thiệu Phong đến là giữa tháng sáu, nơi này không có đêm tối, có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời mỹ lệ giữa đêm khuya cực Bắc.

Tận sức hưởng thụ sự xinh đẹp của thế giới băng tuyết, Thích Thiệu Phong vui đến quên đường về.

Hôm nay, Thích Thiệu Phong lại một mình ra ngoài, vừa tản bộ vừa dừng lại ngắm cảnh tuyết. Có lẽ trong mắt người ngoài màu trắng xóa không có gì khác nhau, thế nhưng thế giới ngân bạch này trong mắt Thiệu Phong lại tràn đầy thú vị.

Bước rồi bước, Thích Thiệu Phong mỗi chân, đơn giản ngồi xuống tại chỗ, cuối cùng thậm chí còn nằm luôn trong tuyết. Cậu ăn mặc rất dày, cũng không cảm thấy lạnh, cảm giác mát lạnh của băng tuyết khiến cậu cảm thấy được một phen tư vị khác. Dùng thân thể cảm nhận tuyết, bên tai dường như nghe được thanh âm khe khẽ hòa tan của tuyết, giống như có người nho nhỏ nói chuyện với cậu, Thích Thiệu Phong cảm thấy cực kỳ thích thú.

Cũng không biết nằm bao lâu, giữa tròng kính đi tuyết của Thích Thiệu Phong xuất hiện một vật thể di động. Cậu ngưng mắt nhìn lại, vật thể càng lúc càng đến gần kia giống một tiểu động vật.

Không bao lâu, tiểu động vật đã chạy đến trước mắt, Thích Thiệu Phong nhận ra, đó là một con chồn, xen lẫn lớp lông màu trắng là màu nâu nhạt. Con chồn đi đến trước mặt Thích Thiệu Phong, ngửi ngửi quanh mặt cậu, lại dùng đầu cọ cọ cánh tay cùng ngực Thích Thiệu Phong. Không biết con chồn này muốn làm gì, Thích Thiệu Phong không dám nhúc nhích, thật cẩn thận nín thở. Cậu tin rằng tiểu động vật này sẽ không thương tổn cậu, vậy chắc đến tìm thức ăn sao? Cũng không giống lắm.

Chồn do dự một lúc, sau đó nằm lên người Thích Thiệu Phong, dán sát vào ngực Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong khẽ hé mắt nhìn lên con chồn. Sau một lúc lâu, vẫn không thấy chồn rời đi hoặc nhúc nhích. Thích Thiệu Phong không rõ nó vì sao lại nằm lên người cậu, chẳng lẽ nó muốn đem chỗ này làm thành cái tổ sao?

Lúc này, Thích Thiệu Phong nghe được tiếng bước chân sần sật, hẳn là có người đạp tuyết đi đến, chồn hiển nhiên cũng nghe được rồi, mở mắt khe khẽ ngẩng đầu nhìn xung quanh. Thích Thiệu Phong không dám động, sợ chồn hoảng sợ, lại nôn nóng trong lòng, thật muốn nói với con chồn – có người đến, mau chạy đi. Chồn lại vẫn cứ nằm úp sấp trên người Thích Thiệu Phong không đi.

Người kia đến gần, là thợ săn giả làm người địa phương, chỉ thấy y chạy nhanh đến, cúi người một cái, một tay vươn ra siết chặt cổ con chồn, tay kia túm được cái đuôi, thuận thực đem con chồn không chịu chạy đi bắt lấy, đồng thời y kêu lên với Thích Thiệu Phong đang nằm trên đất: “Uy uy, cậu không sao chứ?”

Thích Thiệu Phong trở mình ngồi dậy, nhìn nhìn người mới đến cùng con chồn trong tay y, trong đôi mắt đen láy của con chồn tràn ngập kinh ngạc cùng hoảng sợ, lại vì cần cổ đang bị giữ chặt nên kêu không ra tiếng, phỉ sức vùng vẫy trong tay thợ săn.

Thợ săn thân thiết hỏi Thích Thiệu Phong có phải thân thể không khỏe hay không, sau khi biết được vì Thích Thiệu Phong quá thích tuyết mà nằm trên đất quên thời gian, y cười ha ha.

Thích Thiệu Phong hỏi thợ săn về chuyện con chồn, người kia kiên nhẫn giải thích tất cả với cậu. Nguyên lai, vùng địa cực lưu truyền một tin – trời sinh chồn có tính thiện lương. Các thợ săn ở cực bắc muốn bắt chồn, sẽ giả vờ bộ dáng sắp bị đông đá chết nằm ở chỗ chồn thường đi qua. Chồn nhìn thấy liền chạy ra, dùng thân thể làm ấm áp người đó. Con chồn này khẳng định vì thấy Thích Thiệu Phong nằm trên đất sắp bị đông chết, vì thế chạy đến làm ấm cho cậu, cứu cậu.

Thích Thiệu Phong nghe xong trong lòng rất cảm động, nhìn thấy đôi mắt đen láy của con chồn trong tay thợ săn, cậu cảm thấy nó dường như nghe hiểu được đoạn đối thoại giữa cậu và thợ săn, trong đôi mắt ngập nước tràn đầy thất vọng cùng bi thương vì bị lừa gạt, còn pha lẫn sợ hãi cùng bất đắc dĩ. Thấy được ánh mắt nó, Thích Thiệu Phong không khỏi một trận đau lòng.

Thích Thiệu Phong thỉnh cầu thợ săn giao con chồn cho mình, cậu đồng ý mua lại nó. Thợ săn cười ha hả, hào phóng đem con chồn giao cho Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong mừng rỡ ôm chặt con chồn trong lòng, cảm giác mất đi rồi tìm lại được khiến cậu kích động tim đập bình bình. Cảm ơn thợ săn, nhìn theo y đi xa dần, Thích Thiệu Phong ngồi xổm xuống, đem con chồn thả xuống đất. Con chồn nhảy ra hai bước, lại ngừng rồi quay đầu lại, cũng không trốn ngay, trong ánh mắt nó nhìn Thích Thiệu Phong tràn ngập cảm kích.

Thích Thiệu Phong vẫy vẫy tay với con chồn, “Đi đi, đi nhanh lên. Lần sau không được dễ dàng chạy đến gần con người như vậy nữa.”

Con chồn quay đầu lại mấy lần, cuối cùng vẫn chạy đi. Nhìn theo thân ảnh nhỏ bé biến mất trong tuyết, Thích Thiệu Phong đứng lên trở về.

Vốn nghĩ con chồn kia sẽ không xuất hiện nữa, kết quả ngày hôm sau Thích Thiệu Phong liền gặp được nó. Khi một mình tản bộ, nó lại xuất hiện, chặn đường đứng trước mặt Thích Thiệu Phong.

“Là mày sao?” Thích Thiệu Phong cảm thấy cực kỳ có ý tứ, cúi người, hay tay chống lên gối nhìn chồn, cười hỏi.

Con chồn chạy đến cọ cọ chân Thích Thiệu Phong, lại chạy đi, đứng cách đó không xa.

“Nếu muốn nói cảm ơn thì không cần đâu, lại nói, nếu không tại tao, mày cũng sẽ không bị thợ săn bắt được. Y đem mày tặng cho tao, mày nên cảm ơn y chứ. Còn nữa, không phải nói với mày rồi sao, không được dễ dàng chạy đến gần con người như vậy.” Thích Thiệu Phong kìm lòng không được nói với con chồn, cậu luôn cảm thấy nó có thể hiểu được.

Chồn đứng yên bất động, vẫn không rời đi.

Thích Thiệu Phong dùng động tác khoa trương đập đập lên người, “Nhìn coi, cũng không có thức ăn cho mày. Nếu ngày mai mày vẫn đến, tao có thể mang cho mày. Thích ăn cái gì? Cá sao?”

Chồn hình như hiểu được Thích Thiệu Phong đang giỡn với nó, nhìn nhìn Thích Thiệu Phong một lúc sau đó quay đầu bỏ chạy, giống như đang tức giận, Thích Thiệu Phong ở phía sau cười ha ha.

Khi lại đi dạo, Thích Thiệu Phong thật sự đem theo mấy miếng cá, gói lại cầm trên tay. Lúc đi trên đường cậu vẫn còn nghĩ – không biết nó có thể đến nữa không, có lẽ tức giận sẽ không xuất hiện nữa. Nghĩ đến đây Thích Thiệu Phong nhin không được mỉm cười, cậu thật sự đã đem con chồn kia xem như người mà đối đãi.

Chồn lại thật sự xuất hiện, đứng ở rất xa, lần này nó không chạy đến gần nữa.

Thích Thiệu Phong vẫy vẫy cái gói trong tay hỏi con chồn, “Đến, đến đây. Có cá nha.”

Chồn không chịu đến gần, khăng khăng đứng tại chỗ, nhưng cũng không chạy đi.

Thích Thiệu Phong ngồi xổm xuống mở cái gói trong tay ra, hướng chồn cười nói: “Đừng giận. Cho mày cá nha. Đến đây ăn, là cá hồi tươi.”

Mùi cá tươi nhẹ tản ra trong không khí, chồn rốt cuộc bị hấp dẫn chạy đến. Thích Thiệu Phong đặt miếng cá lên mặt đất để chồn tùy ý ăn. Bộ dáng tiểu động vật khi ăn luôn làm người ta thích thú. Thích Thiệu Phong yêu thương nhìn con chồn trước mắt.

“Tao là khách du lịch, ngày mai tao phải đi rồi.”

Nghe thế, chồn đột ngột ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Phong.

“Sao không ăn nữa? Ăn đi, của mày hết đó.” Thích Thiệu Phong cởi bao tay, thò tay vuốt ve đầu con chồn, xúc cảm mềm mại từ lớp lông làm cậu cảm thấy rất hưởng thụ, “Khụ, tao cuối cùng vẫn cảm thấy mày hiểu được tao nói gì. Nhưng mà, kỳ thật cái gì mày cũng không hiểu đi.”

Chồn không ăn cá nữa, nó dùng ánh mắt đen láy nhìn Thích Thiệu Phong, từ trong ánh mắt toát ra vẻ không muốn rời.

“Thật cao hứng nhận thức người bạn là mày.” Chú ý đến ánh mắt của chồn, Thích Thiệu Phong nửa đùa nửa thật nói.

Chồn đi tới, dùng thân thể cọ Thích Thiệu Phong, Thích Thiệu Phong vươn tay ôm lấy con chồn giờ ra trước mắt.

“Mày gần gũi với tao như vậy, là vì thiên tính hả?” Thích Thiệu Phong hỏi, “Đặc tính như vậy là không tốt, mày phải sửa. Vì con người là muốn bộ da của mày, mày phải biết rồi chứ.”

“Mày kẻ cặn tao như vậy, là vì thích tao?” Thích Thiệu Phong đột nhiên nảy sinh ý tưởng, còn nói thêm.

Con chồn vừa nghe, đột nhiên quay đầu sang một bên.

“A, mày cũng xấu hổ sao? Thật thú vị. Tao công nhận đúng là dễ nhìn. Là vì bộ dáng tao đẹp trai nên đối với tao nhất kiến chung tình, ha ha.” Thích Thiệu Phong cười nói, sau đó lại tự giấu mình trả lời lại: “Nhưng mà tao mang diện mạo phương Đông, trong mắt người Bắc Âu, căn bản không tính là dễ nhìn đi.”

Hay trong mắt chồn Bắc Âu là dễ nhìn? Ha ha.”

Thả con chồn trong tay ra, Thích Thiệu Phong đứng lên, “Tao đi đây. Sau này phải tự mình cẩn thận một chút.” Nói xong, cậu xoay người muốn đi. Chồn đuổi theo, đảo quanh chân Thích Thiệu Phong.

Thích Thiệu Phong dừng chân, xoay người bế con chồn từ mặt đất lên, “Làm sao bây giờ, tao luôn coi mày như con người, ảo giác này cũng không tốt. Vì sao tao lại nghĩ mày nghe hiểu được tao nói gì? Mày rõ ràng không phải con người. Không nỡ để tao đi hả?”

Chồn cực kỳ quyến luyến nhìn Thích Thiệu Phong.

“Đừng nhìn tao như vậy. Thiếu chút nữa tao hại mày rồi.” Thích Thiệu Phong nói thẳng.

Chồn dùng chân bắt lấy cánh tay Thích Thiệu Phong.

“Àn, muốn đi theo tao không?” Nói ra những lời này, ngay cả bản thân Thích Thiệu Phong cũng thấy có chút kinh ngạc, cậu mang con chồn này đi như thế nào cậu vẫn chưa nghĩ đến, thế nhưng nhìn con chồn luyến tiếc cậu, mà cậu cũng luyến tiếc nó.

Đặt con chồn xuống đất, Thích Thiệu Phong nói với nó: “Mày muốn đi theo tao, liền đi theo. Hiểu không?”

Lúc xoay người đi Thích Thiệu Phong còn nghĩ – một con chồn sao có thể hiểu được tiếng người, khẳng định là vì cậu thích con chồn này, xem nó như bạn, cho nên luôn nghĩ có thể hiểu được lời cậu. Nó sẽ không đi theo.

Sau khi đi được một đoạn Thích Thiệu Phong quay đầu lại, con chồn vẫn theo phía sau cậu, thấy cậu quay đầu lại, chồn đứng thẳng lên bằng hai chân sau, giống như muốn nói gì đó.

Ôm lấy con chồn trên mặt đất, Thích Thiệu Phong nhìn khuôn mặt nhỏ tinh xảo của nó, hỏi: “Thật sự đi theo tao?”

Chồn dùng đầu cọ vào ngực Thích Thiệu Phong, nắm lấy tóc mi Thích Thiệu Phong không buông.

“Để tao thử coi làm như thế nào để mang mày đi theo.”

~oOo~

Tiểu Mập:

Post trễ hơn dự kiến, vì tuần qua ta đi công tác Hà Nội. Lạnh teo! (ta rất muốn kể cho mọi người biết những ngày ta ở Hà Nội điên cuồng đến mức nào, nhưng nghĩ chắc mọi người không thích nghe).

Vừa mới về liền vội vàng làm nhanh, post nhanh cho mọi người đọc.

Cũng muốn nói thêm, em beta vì công việc quá nhiều, nên không có thời gian giúp ta nữa. Ta đành phải tự mình làm, tự mình sửa, mà ta lại có cái tật không muốn đọc lại những gì mình vừa mới làm (để mấy ngày sau đọc mới phát hiện lỗi sai nha), nên chắc chắn sẽ không tránh khỏi lỗi type, chính tả v.v... Mọi người đọc, thấy kỳ kỳ chỗ nào, vui lòng báo ta biết để ta sửa.

Một buổi tối hảo hảo nhé!

3. Chương 2

Thích Thiệu Phong suy nghĩ mọi biện pháp mà cậu có thể nghĩ đến. Cuối cùng, chồn dưới thân phận là thú cưng qua kiểm dịch cũng chính thức nhập cảnh. Chờ đến lúc nó vào Thích gia đã là chuyện ba tháng sau.

Đón chồn về nhà, Thích Thiệu Phong dẫn nó đi một vòng quanh nhà.

“Xem đi, chuẩn bị cho mày hết rồi. Tao cũng đã đọc sổ tay cách nuôi thú cưng. Lại đây, xem giường của mày, đồ chơi của mày.”

Trước đó Thích Thiệu Phong đã tìm hiểu một chút. Cậu biết tập tính của chồn tương tự như chó mèo, giống loài mèo thích sạch sẽ, sẽ dùng bờ riêng, lại hiếu động như chó, cậu đã sớm mua đồ dùng cần thiết rồi.

Thích Thiệu Phong đặt tên cho con chồn này là – Tiểu An.

Đã từng nghe bạn nè nói nuôi thú cưng có thể sẽ mang đến phiền toái. Sau khi nhận Tiểu An về, Thích Thiệu Phong tuyệt nhiên không cảm thấy nó phiền toái. Tiểu An rất thông minh, gần như lập tức đã thích ứng được hoàn cảnh mới. Nói học được cách sử dụng bờ như thế nào, thoát nhìn tựa hồ đối với tất cả về ngôi nhà mới đều tò mò, lại chưa từng đảo loạn thứ gì. Nó im lặng như thuận không cần Thích Thiệu Phong chú ý tập luyện nhiều lắm.

Nó bám dính người ngoài dự liệu của Thích Thiệu Phong. Tiểu An dĩ thường không muốn xa rời chủ nhân, nó thích đi theo Thích Thiệu Phong, chỉ cần Thích Thiệu Phong tan tằm về nhà, nó thế nào cũng lượn lờ xung quanh chủ nhân, một khắc cũng không rời. Thậm chí lúc Thích Thiệu Phong đi tắm nó cũng theo vào phòng tắm, vì thế Thích Thiệu Phong liền nhân cơ hội này giúp Tiểu An tắm rửa. Mỗi khi Thích Thiệu Phong phải ra ngoài làm việc, Tiểu An sẽ đi theo cậu, ở huyện quan nhìn cậu đổi giày, bộ dáng không buông; nếu lúc này Thích Thiệu Phong bế nó, kia quả thực vô pháp thả nó xuống, luôn phải đỡ dành cả buổi sáng mới có thể thật sự rời nó ra khỏi cửa; nó còn thập phần tham luyện ôm ấp của chủ nhân, chỉ cần Thích Thiệu Phong ngồi xuống, nó sẽ nhảy lên chân Thích Thiệu Phong, được vuốt ve còn lộ ra biểu tình

thập phần hưởng thụ.

Vì con thú cưng này, Thích Thiệu Phong đã vài lần từ chối vài chuyến công tác, cậu không thể yên tâm để Tiểu An ở nhà một mình, tạm thời chưa tìm được chỗ có thể gửi nhờ được.

Nhóm đồng nghiệp biết Thích Thiệu Phong nuôi chồn, đòi đến xem. Đợi đến khi thấy được con chồn bạch sắc xen lẫn chút nâu xám, nhóm nam nữ đều nhào đến đòi ôm, lại càng không ngừng khen lớp lông đẹp dễ mềm mại rờ êm tay kia.

Hiển nhiên Tiểu An thập phần khiến nhóm nam nữ vui vẻ, các nàng khen bộ dáng nó xinh đẹp, nói thẳng tuột nó có bộ lông mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp cùng hình dáng thần bí. Nghe được nhóm nữ đồng nghiệp nói hình dáng thon thả là ‘thần bí’, các đồng nghiệp nam đều cười lớn.

Thích Thiệu Phong vốn tưởng Tiểu An sẽ sợ người lạ, càng lo lắng nó có thể sẽ vì sợ quá mà cắn người hay không và vân vân, kết quả đều không có. Tiểu An dịu ngoan để người vuốt ve ôm ấp, không chút phản kháng. Nhìn Tiểu An rúc vào ngực các đồng nghiệp khác, Thích Thiệu Phong không hiểu vì sao, trong lòng thế nhưng có chút chua chua.

Đợi sau khi nhóm đồng nghiệp đi rồi, Thích Thiệu Phong ôm Tiểu An, nhịn không được nói với nó: “Mày sao lại ôn thuận như vậy chứ? Rất ôn thuận, tao cũng không nhấn tâm khi dễ mày. Bất quá a, không được ôn thuận như vậy trước mặt người khác, có nghe không! Còn nữa, tao sẽ bảo vệ mày, tuyệt đối không để người khác khi dễ mày. Mày a, chỉ để một mình tao khi dễ là được rồi.”

Tiểu An giống như nghe hiểu, đột nhiên quay mặt đi. Bộ dáng giận dỗi này của nó Thích Thiệu Phong đã rất quen thuộc, chỉ cần cậu nói nói vài câu với nó, chồn dường như có thể hiểu cậu nói gì tất nhiên sẽ không tự nhiên chống đỡ được.

Thích Thiệu Phong vươn tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu An lại, để nó đối diện với cậu. Bộ dáng con chồn này thật sự rất đáng yêu, gương mặt nhỏ tinh xảo thập phần khiến người ta thích, Thích Thiệu Phong nhịn không được khen: “Àn, ngươi thật đúng là một con chồn xinh đẹp.”

Tiểu An nghe được, rụt người lại, đầu cũng thấp xuống.

“Gì đó, lại mắc cỡ, tao nói rất thật lòng đó.” Thích Thiệu Phong nói xong vươn tay sờ sờ đầu Tiểu An, “Ài, thật sự là cái tên thích làm nũng, lại bám dính người, dễ mắc cỡ còn rất không tự nhiên a.” Thích Thiệu Phong thở dài.

Đúng vậy, chỉ bốn tính từ đã hoàn toàn có thể dùng để hình dung Tiểu An nhà Thích Thiệu Phong.

Có một chuyến công tác Thích Thiệu Phong không thể lại từ chối, cậu phải tạm thời rời Hương Đảo vài ngày. Thích Thiệu Phong đưa Tiểu An đến bệnh viện thú cưng, dặn đi dặn lại, nhờ nhân viên chiếu cố nó thật tốt.

Trước khi đi, Thích Thiệu Phong ngồi trước lòng Tiểu An, giải thích đi giải thích lại với Tiểu An: “Không phải tao không cần mày, tao chỉ là phải đi công tác. Đi công tác. Hiểu không? Là công tác, công tác, phải đi. Cho nên tao phải tạm rời đi một thời gian ngắn, chỉ tạm thời. Mày ở đây ngoan ngoãn chờ tao quay về.”

Những lời này Thích Thiệu Phong đã nói với Tiểu An rất nhiều lần khi còn ở nhà, hiện tại vẫn nhin không được lặp lại lần nữa. Tiểu An giống như hiểu được, đứng thẳng trên chân sau, chân trước bám vào thành lòng, si ngốc nhìn Thích Thiệu Phong, đôi mắt đen lầy ngập nước, giống như đang tìm nước mắt.

“Nó không hiểu đâu.” Nhân viên chăm sóc đứng bên cạnh nói.

“Thanh âm cũng có tác dụng trấn an đi.” Thích Thiệu Phong nói. Ở Thích gia, Tiểu An được thả rông. Biểu hiện của nó thập phần tố, lòng sắt được chuẩn bị trước đó cũng chưa dùng qua. Hiện tại nhìn Tiểu An đứng trong lòng, Thích Thiệu Phong trong lòng sâu nào.

“Tao rất nhanh sẽ quay về.”

Cách lòng sắt, Thích Thiệu Phong với ngón tay vào, Tiểu An lập tức đặt chân lên, lưu luyến không rời.

Công tác trở về, Thích Thiệu Phong trước đi đi đón Tiểu An về nhà.

Thích Thiệu Phong một bên lấy sữa tắm chuyên dụng tắm cho Tiểu An, một bên sờ, “Mấy ngày thôi, ngô, hình như ồm đi.”

Buổi tối, Tiểu An nằm bên cạnh Thích Thiệu Phong. Nó vào nhà không bao lâu, vì biểu hiện thật sự rất tốt rất ngoan, được Thích Thiệu Phong cho phép lên giường ngủ cùng.

Ôm Tiểu An đặt lên ngực để nó nằm sấp, Thích Thiệu Phong nhìn Tiểu An, “Nhớ tao không?” Cậu cố ý trêu ghẹo hỏi.

Tiểu An lập tức quay mặt qua một bên, vẻ mặt y như Thích Thiệu Phong tưởng tượng.

“Ha, lại mắc cỡ.”

Tiểu An có vẻ không cao hứng lắm, nhưng không chạy trốn. Cách xa rồi gặp lại, nó tựa hồ cũng không muốn rời khỏi chủ nhân.

“Mày a, ngoan thì lại rất ngoan, mặc kệ tao nói thế nào ôm a hôn a xoa a, mày cũng không phản kháng. Nhưng mà vì sao chỉ cần tao nói gì đó mày lại quay mặt đi hả?” Thích Thiệu Phong cố ý nói thêm.

Tiểu An toát ra bộ dáng tức giận, nhưng không chạy đi, vẫn nằm trên ngực Thích Thiệu Phong.

Nhớ đến lần đầu gặp nhau, Thích Thiệu Phong cảm thán: “Chúng ta kỳ thật hẳn xem như có duyên phận, bằng không sao lại nhận biết nhau?”

Tiểu An nghe được, nhất thời càng quay mặt đi. Vừa thấy biểu tình nó như vậy, Thích Thiệu Phong cười nói: “Ha, mày lại mắc cỡ.” Cậu vươn tay sờ mặt Tiểu An, muốn muốn bắt nó quay mặt lại.

Tiểu An đột nhiên co người nhảy xuống giường, lập tức chạy trốn.

“Uy, uy,” Thích Thiệu Phong ngồi dậy cười nói: “Uy. Thiệt là, dễ mắc cỡ như vậy, lại còn khi mắc cỡ liền trốn đi. Cái tên không có tiền đồ.”

Sáng sớm hôm sau, Thích Thiệu Phong vừa tỉnh lại liền thấy, con chồn buổi tối trốn đâu mất giờ đã xuất hiện bên cạnh, cuộn người ngủ say.

“Ha, quả nhiên vẫn không rời bỏ tao.”

Thích Thiệu Phong chính là thích nói lời chọc ghẹo thú cưng của cậu, trong cuộc sống cậu lại càng yêu thương nó, thập phần quan tâm, là một chủ nhân tốt đúng chuẩn. Có lẽ đúng là vì biết Thích Thiệu Phong đối với nó rất tốt, Tiểu An lại phi thường tin tưởng cùng ý lại Thích Thiệu Phong.

4. Chương 3

Các đồng nghiệp biết Thích Thiệu Phong yêu thương Tiểu An của cậu, nên hay trêu chọc cậu.

“Kỳ thật chuyến đi Bắc Âu của Thiệu Phong, điểm ngọ của cậu ta chính là Tiểu An nhà cậu ta đi.” Có người đã nói như thế.

“Đúng vậy, không phải đã nói sẽ có điểm ngọ sao. Không quay về cùng người đẹp tóc vàng, mà lại cùng một con chồn, ha ha.”

“Ai, bộ lông của ‘mỹ nữ’ này cũng không tệ nha.”

“Rốt cuộc có phải mỹ nữ hay không, Thiệu Phong có biết không?”

“Chồn nhà Thiệu Phong ngủ cùng giường với cậu ta, buổi tối có biến thân lần nào chưa? Ha ha.”

Tự Thích Thiệu Phong cũng không biết giới tính của Tiểu An nhà cậu, không khỏi suy nghĩ một chút. Lại cảm thấy chồn kia là công hay mẫu cũng không sao, dù thế nào cũng vẫn là Tiểu An thôi.

Hôm nay, Thiệu Phong mời đồng nghiệp đến nhà chơi, đồng nghiệp lại dẫn thêm bạn đến, là nam nhân râu quai nón, người bạn kia tự giới thiệu mình họ Đỗ.

Đỗ tiên sinh vừa nhìn thấy chồn Thích Thiệu Phong giới thiệu liền thập phần chú ý, hỏi nữa mới biết được thì ra anh ta có bạn cũng từng nuôi chồn.

“Con chồn của cậu, hình như đã trưởng thành.”

“Nhỏ xíu như vậy, mà trưởng thành gì a.” Thích Thiệu Phong vuốt ve Tiểu An đang ghé vào trên đùi cậu, nhìn phải nhìn trái.

Đỗ tiên sinh khẳng định: “Chồn non so ra hiếu động, bướng bỉnh hơn, ở trong nhà sẽ nghịch. Chồn của cậu im lặng như vậy, hơn nữa về chiều dài cũng nhìn thấy là bộ dáng trưởng thành.”

“Là vậy sao.”

“Chồn sau khi thành niên sẽ dần dịu dàng hơn, bắt quá vẫn thích chơi đùa với chủ nhân, tựa như trẻ con rất dính người, một khắc cũng muốn rời khỏi chủ.”

“À, của tôi y chang vậy luôn.” Thích Thiệu Phong hòa theo.

“Để tôi xem thử.” Đỗ tiên sinh nói xong thì vươn tay ra, đem Tiểu An đang nằm trên đùi Thích Thiệu Phong lật ngửa ra, cái bụng hướng lên trời. Tiểu An hiển nhiên đối với tư thế lật ngửa như rùa này thập phần không bằng lòng, nhưng mà trước mặt chủ nhân nó lại không dám phản kháng, co chân trước lại nhìn Thích Thiệu Phong cầu xin.

“Nhìn cái gì?” Thích Thiệu Phong hỏi.

Đỗ tiên sinh vươn tay vuốt bụng Tiểu An, Tiểu An lộ vẻ mặt bất an, nhưng nhìn Thích Thiệu Phong không phản đối, nó nhẫn nại.

“Yêu, là công nha.” Đỗ tiên sinh nói.

“Anh có thể nhìn ra?”

“Đương nhiên, còn không rõ ràng sao. Tôi nói, chồn nhà cậu không chỉ đã đến tuổi, mà còn chưa được giải phẫu nữa, không được đâu, cậu phải nhanh nhanh làm cho nó.”

“Cái gì?” Thích Thiệu Phong chưa hiểu. Lúc này, con chồn trên đùi cậu dường như nghe hiểu, đột nhiên vùng vẫy, tuy động tác không mạnh, nhưng phản kháng thập phần kiên quyết. Thích Thiệu Phong vừa lật

người nó lại, nó liền nhanh như chớp nhảy xuống trốn mất dạng.

“Giải phẫu cái gì?” Thích Thiệu Phong cũng không tìm Tiểu An, cậu đang nóng lòng muốn biết đầu đuôi.

“Cắt bỏ tuyến mùi và giống, sao cậu lại không biết? Tuyến mùi của chồn sẽ làm chất bài tiết có mùi đặc trưng, chồn cảnh bình thường đều phải phẫu thuật cắt bỏ tuyến thể, nếu không mùi chồn rất nặng, sợ lại mỗi ngày cậu tắm rửa sẽ chịu không nổi. Chồn nhà cậu thoát nhìn rất sạch sẽ, nhất định là tắm rửa mỗi ngày đi.”

Thích Thiệu Phong gật gật đầu, “Àn, gần như làm tắm hằng ngày. Còn nữa, cắt giống là cái gì?”

Đỗ tiên sinh ra dấu ‘cái kéo’, cười nói: “Khụ, miêu cầu đều phải thiến, cậu nói ‘cắt giống’ thì là cái gì. Là cách nói lịch sự thôi. Để chồn ăn ngon ngủ khỏe, dành thời gian ‘cắt’ bỏ đi. Đã làm phẫu thuật triệt sản, đến mùa động dục vừa không hôi vừa không có những phiền toái khác.”

Vừa nghe đến ‘cắt’, Thích Thiệu Phong hoảng sợ: “Vậy cũng không tốt lắm.”

“Sao lại không tốt. Miêu hay cầu cũng đều ‘cắt’ mới sống lâu được, có ích cho cơ thể chúng, với cũng tiện lợi. Ai cũng làm vậy. Thú nuôi bình thường đều phải trừ tuyến và triệt sản mới có thể vào cửa hàng thú kiểng được, vì sao con của cậu lại chưa làm gì hết? Cửa hàng thú kiểng làm vậy là hành vi vô trách nhiệm.”

Thích Thiệu Phong cũng không nói Tiểu An nhà cậu mang từ cánh đồng tuyết về. Sau đó Đỗ tiên sinh còn nói rất nhiều, hướng dẫn Thích Thiệu Phong nuôi chồn sao cho tốt. Thích Thiệu Phong nghe, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác – nếu Tiểu An không phẫu thuật sẽ không tốt cho cơ thể, là thật vậy sao.

Tiểu An vẫn trốn không lộ mặt, đến khi bạn của Thích Thiệu Phong đi rồi, nó mới thò đầu từ cửa phòng ngủ ra.

“Lại đây.” Thích Thiệu Phong gọi.

Tiểu An lập tức linh hoạt chạy đến, nhún người, nhảy lên đầu gối Thích Thiệu Phong.

“Là con trai sao?” Thích Thiệu Phong bất ngờ lật ngửa Tiểu An ra, Tiểu An lập tức cứng đờ, bốn chân dựng thẳng khẽ run rẩy.

Thích Thiệu Phong vuốt nhúm lông nhuyển mịn trên bụng Tiểu An, “Mày đừng nhúc nhích, để tao nhìn chút.”

Tiểu An lộ ra bất an, lại không phản kháng chủ nhân, nó hoảng sợ lại thẹn thùng nhìn Thích Thiệu Phong. Không biết ngón tay Thích Thiệu Phong chạm đến chỗ nào, Tiểu An run mạnh hơn.

“Đụng phải sao?” Thích Thiệu Phong mang theo tâm tình đùa giỡn hỏi.

Tiểu An lập tức nhìn Thích Thiệu Phong vừa thẹn vừa giận, nhưng vẫn không lật người lại. Hiển nhiên, chủ nhân không ra hiệu, nó vẫn sẽ tiếp tục nằm hưởng bụng lên trời như vậy. Thích Thiệu Phong lật Tiểu An lại, con chồn thử hất một cái rồi lập tức nhảy qua một bên, kẹp chặt đuôi bộ dáng cảnh giác làm Thích Thiệu Phong mắc cười.

“Cắt bỏ... là tốt hay không tốt với cơ thể đây? Mổ xong rồi còn cần chờ cho lành nữa. Sẽ chảy máu. Nhưng mà không cắt...” Thích Thiệu Phong lẩm bẩm. Ở bên cạnh, Tiểu An nhìn cậu, bất an.

Hết chương 3

5. Chương 4

Thích Thiệu Phong nhờ vài người bạn cũng nuôi miêu chỉ dẫn, bọn họ đều tỏ ý nên giải phẫu triệt sản cho miêu, làm như vậy hoàn toàn là lo nghĩ cho thân thể của mèo. Đường nhiên, nếu người chủ mong muốn để mèo sinh con, không làm cũng được.

“Mày có muốn quen bạn gái không? Muốn kết hôn sinh con không?” Về đến nhà, Thích Thiệu Phong hỏi Tiểu An. Đường nhiên cậu không nghĩ Tiểu An hiểu được, nhưng cậu vẫn muốn hỏi thử xem sao.

“Muốn giúp mày tìm vợ tốt cũng không dễ chút nào. Có nhà ai nuôi chồn nữa chứ? Hay là đến bệnh viện súng vật coi thử?”

Thích Thiệu Phong thực sự lo lắng cho Tiểu An. Nghe cậu lảm nhảm một mình, biểu tình Tiểu An ngày càng bất an.

Cuối cùng, Thích Thiệu Phong vẫn quyết định không cắt tuyến thể. Thương cân động cốt nhất bách thiên (chấn thương gân cốt mất trăm ngày mới lành), cậu không muốn để Tiểu An chịu nỗi khổ đau kéo kia. Cậu không cảm thấy Tiểu An hỏi, lại nói, mỗi ngày tắm rửa là được. Còn chuyện ‘triệt giống’ kia, ngược lại cũng cần thiết, hiện tại không cảm thấy Tiểu An ‘động dục’, nhưng mà khó nói được sau này sẽ không có. Người ta năm lần bảy lượt nói với cậu, lúc đó sẽ rất phiền phức.

“Quyết định rồi, ‘cắt’ thôi.” Tối nay, Thích Thiệu Phong nói với Tiểu An như vậy.

Tiểu An nghe vậy hiển nhiên thập phần lo lắng bất an, Thích Thiệu Phong cố gắng trấn an nó.

“Đừng sợ đừng sợ, có thuốc tê, không đau, không đau.”

Tiểu An cũng không nổi giận, nhưng tâm tình nó rõ ràng không yên, điều này làm Thích Thiệu Phong rất lo lắng, cậu vẫn ôm nó. Không biết làm sao, từ trong mắt Tiểu An, Thích Thiệu Phong nhìn được một chút ủy khuất.

“Mày cũng không hề muốn a...” Thích Thiệu Phong thầm nghĩ, “Quả nhiên là nam nhân thì đều dễ tâm, a, không, mày là công nha.”

Buổi tối, sau khi Thích Thiệu Phong chìm vào giấc ngủ, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê liền cảm thấy bên cạnh mình có người, từ cơn mê cậu đột nhiên hoảng sợ, tỉnh lại. Quả nhiên, bên cạnh có bóng đen, là thân ảnh!

Thích Thiệu Phong vùng dậy, mở đèn trên đầu giường, quát lớn: “Là ai?”

Bị ánh đèn làm lóa mắt, người kia theo bản năng nhắm mắt lại quay đi. Ngay trong chớp mắt ngẩn ngủ, Thích Thiệu Phong thấy rất rõ, người ngồi bên cạnh cậu là một nam nhân gần trung niên.

Không đợi Thích Thiệu Phong có phản ứng, nam nhân đã dè tay cậu trước, tiếng nói khinh nhu: “Cậu đừng sợ...”

Thanh âm ôn hòa của nam nhân có tác dụng trấn an, bản năng của Thích Thiệu Phong nói cậu biết – nam nhân cũng không có ý xấu, cũng không có ý định tổn thương cậu.

“Anh là ai? Anh vào bằng cách nào? Nhà tôi ở tầng mười lăm, tôi rõ ràng khóa chặt cửa, anh vào bằng cách nào?” Thích Thiệu Phong nhíu mày truy hỏi, ngôn ngữ thân thể đều muốn nói cậu đang ở trạng thái đề phòng.

“Tôi... tôi là... là nó...”

“Nó nào? Nói a!”

Nam nhân trầm mặc một chút, tiếp theo, sau một tiếng ‘ba’ nho nhỏ vang lên anh ta biến mất, đứng ở trên giường là – Tiểu An.

“A...” Thích Thiệu Phong há miệng, nhìn chăm chăm Tiểu An không rời, “Mày... Mày...”

Chồn mở miệng nói, “Tôi... tôi là... Tiểu An.”

“Anh...”

Thích Thiệu Phong hiểu rồi, cậu không mang về một con chồn thuần chủng, mà là yêu thú, có thể biến thành người.

“Bây giờ thì cậu biết rồi.” Chồn nói.

Thích Thiệu Phong gật gật đầu.

“Cho nên...” Chồn cúi gục đầu, nghiêng mặt cẩn thận nhìn Thích Thiệu Phong, lí nhí nói: “Cậu thật sự muốn đưa tôi đến bệnh viện sủng vật...”

“A, không. Không!” Thích Thiệu Phong kiên quyết phủ nhận. Tiểu An không phải chồn mà là yêu thú, có nhân hình, để cho nó, a không, để anh ta triệt sản thì thật sự không thể nào làm được.

“Cám ơn cậu...” Chồn ngẩng đầu, cảm kích nhìn Thích Thiệu Phong.

“A, không, không cần cảm ơn.” Thích Thiệu Phong đối với câu cảm ơn thì vừa ngượng vừa bất an, cậu cảm thấy việc cậu làm căn bản không cần phải cảm ơn, hoàn toàn là chuyện nên làm.

Một người một chồn im lặng đối diện nhau một lúc, nhất thời không biết tiếp theo phải làm gì.

Một lúc sau, chồn mở miệng, “Hiện tại, cậu đã biết thân phận của tôi, cậu còn có thể... ý tôi là, tôi còn có thể ở lại không?”

Thích Thiệu Phong sửng sốt, đúng vậy, con chồn trước mặt đã không phải là thú kiểng nữa, sau này, cậu ở chung với anh ta thế nào đây?

Thấy Thích Thiệu Phong không trả lời, thanh âm chồn khẽ run rẩy, “Tôi... Tôi... Tôi phải đi sao?”

Nghe thanh âm nhe răng của chồn, đột nhiên Thích Thiệu Phong cũng thấy cái mũi đau xót. Quen nhau là vì con chồn này phải cứu cậu, giữa trời băng tuyết nó đã dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cậu, một tiểu động vật đáng yêu như vậy mà. Đến khi đưa nó về nhà, Thích Thiệu Phong tịch mịch có nó làm bạn, đã không còn cô đơn, có nó, cuộc sống Thích Thiệu Phong đã ấm áp hơn nhiều. Cậu đã sớm có cảm tình với con chồn này, làm sao bỏ nó được. Nhưng mà, khi nó không chỉ là một con chồn đơn thuần, đồng thời còn là một nam nhân, sau này ở chung ra sao đây?

“Anh cũng tịch mịch đi.” Thích Thiệu Phong hỏi.

Chồn không trả lời, cúi đầu thừa nhận.

Thích Thiệu Phong nhớ đến quyển sổ tay cách nuôi thú cưng đã từng đọc được, chồn là loài vật sống một mình, nó hẳn cũng có lúc tịch mịch, tin rằng cũng mong ngóng bạn đời. Thích Thiệu Phong đoán rằng có lẽ đây chính là nguyên nhân chồn đi theo cậu. Vừa gặp đã thấy bọn họ có duyên, hiện tại cậu vẫn nghĩ như vậy. Không hiểu sao cậu rất có hảo cảm với Tiểu An, cảm thấy anh ta rất thân thiết, ngay cả thú hình của Tiểu An thập phần vừa mắt Thích Thiệu Phong.

“Xin anh ở lại được không?” Thích Thiệu Phong chăm chú nhìn con chồn đang ngồi xổm bên cạnh, nghiêm

túc thỉnh cầu.

“Có.. có thể sao?” Chồn bỗng chốc ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Phong, trong ánh mắt đen láy tràn đầy kinh hãi.

“Vậy lấy hình thái nào ở lại thì được hơn?” Chồn lại hỏi.

“Anh thích thế nào cũng được.”

Chồn gật gật đầu, không nói nữa. Nhớ đến ngày mai còn phải đi làm, Thích Thiệu Phong chúc ngủ ngon, tắt đèn. Trong bóng đêm, Thích Thiệu Phong nhìn thấy con chồn nằm xuống giường. Suy nghĩ về chồn và người, Thích Thiệu Phong cả đêm đều ngủ không ngon.

Sáng hôm sau Thích Thiệu Phong tỉnh giấc, theo thói quen nhìn qua bên cạnh, chồn không thấy, thay vào đó là một nam nhân đang ngủ say, Thích Thiệu Phong khẽ động trong lòng, nhân cơ hội này hảo hảo quan sát ‘Tiểu An’ một chút. Nam nhân này nhìn thế nào cũng đã hơn ba mươi tuổi, có gương mặt cân đối, mang nét phương Đông, thuộc kiểu thanh tú nhã nhặn, kiểu người vừa nhìn đã biết là tính tình rất tốt. Thích Thiệu Phong khẽ sát vào nhìn kỹ, phát hiện làn da nam nhân phi thường đẹp, trơn nhẵn lại bóng loáng, cậu thậm chí ái mộ, đột nhiên muốn vươn tay sờ một chút, lại sợ làm đối phương tỉnh giấc, đành phải ngừng lại.

Giữa lúc đang nhìn, nam nhân đột nhiên mở mắt, tỉnh giấc, hai người bốn mắt nhìn nhau đều ngỡ người một chút, sau đó nam nhân thoáng đỏ mặt, vội vàng chuyển mắt, Thích Thiệu Phong cũng lập tức ngồi thẳng dậy.

“Sao... Sao vậy? Sao lại nhìn tôi như vậy?” Nam nhân hỏi, dường như muốn che giấu sự xấu hổ vừa rồi.

“Ách, tôi... tôi nghĩ anh rõ ràng là chồn Na Uy, vì sao lại có gương mặt mang nét Á Đông a?” Thích Thiệu Phong nói.

Đối phương nhất thời sửng sốt, một lúc sau tự anh ta cũng nghi hoặc: “Sao trả lời cậu vấn đề này được đây?”

“Chính anh cũng không biết sao?” Thích Thiệu Phong nhất thời khó hiểu.

“Đương nhiên không biết, tôi biết tìm ai hỏi bây giờ?”

“Cha mẹ anh đâu?”

“Sau khi trưởng thành thì không gặp nữa.” Nam nhân cúi đầu, “Lúc cùng một chỗ cũng không nhớ ra chuyện này để hỏi.”

Dù sao anh cũng không phải con người, mà là yêu thú, là chồn. Thích Thiệu Phong nhớ đến tư liệu cậu từng đọc qua có ghi rằng, chồn là động vật sống một mình. Nói như vậy anh ta còn độc thân a.

“Ách, xin lỗi...”

Thấy không khí sáng sớm bị cậu làm cho sầu não đôi chút, Thích Thiệu Phong muốn tìm chuyện gì đó để dời sự chú ý của nam nhân đi, cậu vừa xốc chăn xuống khỏi giường, vừa hỏi: “Sáng nay anh muốn ăn món gì? Nói để tôi làm cho.”

Nam nhân vừa nghe cũng đứng lên, “Không, để tôi làm đi.”

“Anh biết hả?”

“Đương nhiên.”

Một con chồn biết làm bữa sáng? Nhớ ra đối phương cũng có thuộc tính con người, Thích Thiệu Phong tự nhiên trở lại.

“Tiểu...” Thích Thiệu Phong muốn nói gì đó, theo thói quen gọi tên chồn rồi thì phát hiện tiếng ‘Tiểu An’ này đã không còn thích hợp với nam nhân trưởng thành có chiều cao không sai biệt với cậu lắm.

“Gọi tôi là ‘An’ đi.”

“An.”

Vì thế, nhà Thích Thiệu Phong ít đi một con chồn kiêu – Tiểu An, thêm vào một chồn yêu thú – An.

6. Chương 5

Chồn biến thành người, cuộc sống sau này ở chung như thế nào, chuyện này làm Thích Thiệu Phong có chút lo lắng, cậu không nỡ để Tiểu An rời đi, lại không biết đem tâm sự biểu đạt với anh ta ra sao. Nếu là thú nuôi, có không gian thích hợp, cuộc sống an nhàn, thức ăn phong phú, được yêu thương quan tâm đầy đủ, tin rằng thú nuôi sẽ ở chung với cậu rất tốt.

Nhưng mà lúc này, Tiểu An lại là người.

Người, phải làm sao bây giờ?

Rất nhanh Thích Thiệu Phong liền phát hiện tình huống so với dự đoán của cậu không giống lắm. Cậu gần như không thấy được nhân hình của Tiểu An, khi cậu về nhà, nhìn thấy vẫn là một con chồn. Thích Thiệu Phong thầm lo lắng trong lòng, nhịn xuống không hỏi, quyết định tiếp tục quan sát thêm một thời gian nữa. Sau khi để tâm Thích Thiệu Phong phát hiện, cuộc sống với người bạn ở chung sau khi từ chồn biến thành người vẫn có chút thay đổi.

An lặng lẽ giúp Thích Thiệu Phong làm rất nhiều việc.

Thích Thiệu Phong độc thân công việc khá bận rộn, thường xuyên lơ là việc quét dọn vệ sinh, trước đây cậu luôn để đến ngày nghỉ mới làm chuyện nhà, giặt quần áo rồi ra ban công phơi là một nhất. Hiện tại, tình huống đã thay đổi.

An lập tức dọn căn phòng bữa bộn, quét dọn lau chùi, giặt quần áo dơ, anh cũng nấu cơm giúp Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong tan tâm về nhà đứng ở cửa phòng ngủ hoặc phòng bếp ngăn người, vì nơi này hoàn toàn không giống với lúc cậu rời đi.

An nấu cơm không giỏi, nhưng cho cảm giác anh rất dụng tâm, trù nghệ dần dần có tiến bộ.

Trong khi hưởng thụ tất cả, Thích Thiệu Phong cảm thấy cậu và An cần phải hảo hảo hiểu nhau một chút.

Trước kia khi An là chồn, Thích Thiệu Phong thường ôm anh ta xem TV, cậu hoàn toàn coi An giống như một con mèo, có khi sẽ lải nhải vài câu với An nằm trong lòng, kể chuyện phiến não trong công việc, hoặc bình luận một trận về tin tức trên TV. Từ khi biết An là yêu thú, có nhân hình rồi thì những hành động kia liền đình chỉ, trước không nói đến việc Thích Thiệu Phong ngược ngùng khi đã hết ôm lại sờ người An lại còn lải nhải lảm nhảm thao thao bất tuyệt, tự An cũng không chịu gần gũi với Thích Thiệu Phong.

Sau khi quyết định nói rõ với An, Thích Thiệu Phong lại càng chú ý anh ta hơn. Tan tâm trở về, cậu có thể ngửi được mùi thức ăn, lại nhìn không thấy được con chồn trước đây luôn đứng ở huyền quan đón chủ. Thử gọi anh ta, anh ta cũng không trả lời.

Thích Thiệu Phong phát hiện, chỉ trong buổi tối biến thành người kia mới nói nhiều với cậu, sau đó cũng không hề mở miệng? Vì sao? Không muốn nói chuyện với cậu? Chẳng lẽ ngôn ngữ không phải là phương thức giao tiếp tốt nhất hay sao? Thích Thiệu Phong cảm thấy cậu đã làm gì đó không tốt, khiến An không vui, nên An mới không chịu mở miệng nói chuyện.

Buổi tối, Thích Thiệu Phong đang xem TV, cậu mơ hồ cảm thấy phía sau có người, bất động thanh sắc nghiêng đầu thoáng nhìn, liền thấy An ngồi ở cửa phòng ngủ, chuyên chú nhìn TV.

Đúng rồi, anh ta không có thú vui giải trí nào khác, cũng chỉ có xem TV thôi. Thích Thiệu Phong nghĩ như vậy, chậm rãi xoay đầu nhìn An. An phát hiện mình bị nhìn chăm chú, cả người chấn động, bàn chân giật giật như muốn chạy trốn, Thích Thiệu Phong vội vàng cất tiếng: “Chờ một chút...”

An dừng lại, ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Phong, đầu và lỗ tai nho nhỏ khẽ động rơi vào mắt Thích Thiệu

Phong, làm cậu không khỏi cảm thán ‘tiểu động thật đáng yêu a’.

“Muốn coi TV sao? Vì sao lại không đến?” Thích Thiệu Phong nói xong vỗ vỗ tay vịn sofa, “Cùng xem được không?”

An vẫn không hề động đậy, giống như có người nào đó giữ chặt chân anh, sau một lúc nhìn chăm chú Thích Thiệu Phong vẫn xoay người chạy mất.

Ai... Thích Thiệu Phong phát ra tiếng cảm thán trong lòng.

Sau đó, Thích Thiệu Phong cố tình ở nhà lăm bằm, kỳ thật là nói cho An nghe, cậu hy vọng có thể thông qua cách giao tiếp đơn phương loại bỏ sự đề phòng cùng bất an trong lòng An, đồng thời cũng hy vọng làm như vậy có thể làm cho An đến nói chuyện với cậu.

“Món ăn hôm nay ngon thật.”

Một lát sau, Thích Thiệu Phong quay đầu nhìn, không thấy thân ảnh của An, nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói: “A, nếu ngày mai có thể ăn cá thì tốt rồi. Lâu rồi chưa ăn cá, thật muốn ăn.”

Truyền tin đi như thế, Thích Thiệu Phong ngồi đợi.

Ban đầu An lợi dụng thức ăn có sẵn trong tủ lạnh để nấu cơm, kết quả, có một lần vì công việc quá bận, Thích Thiệu Phong không đi siêu thị mua thức ăn, tan tầm trở về nhìn thấy An nấu cháo, quả trứng cuối cùng chiên lên làm món ăn. Thích Thiệu Phong đang đói bụng cảm thấy trứng chiên này đặc biệt ngon.

Ăn bữa cơm tối đơn giản kia xong Thích Thiệu Phong vội vàng đi siêu thị, trên đường về xách theo bao lớn bao nhỏ, cậu nhớ đến An đã trong hình người, vậy có lẽ anh ta cũng cần mua sắm. Ôm tâm tình muốn thử một chút, Thích Thiệu Phong để lại tiền tiêu vặt, để trên kệ giày ngay cửa ra vào. Quả nhiên, vào buổi tối cậu liền phát hiện nước ép cùng vài loại trái cây cậu thích trong tủ lạnh. Từ đó, Thích Thiệu Phong liền để tiền chi tiêu hằng ngày trong ngăn kéo bàn trà ngoài phòng khách để An sử dụng.

Một thời gian sau, Thích Thiệu Phong phát hiện An sắp xếp chi tiêu sinh hoạt rất tốt, mua thức ăn đa phần là món cậu thích. An thay đổi bữa tối đa dạng, điểm này làm Thích Thiệu Phong có thể cảm nhận được ngay.

Cảm giác của Thích Thiệu Phong về An càng ngày càng vi diệu, cậu khát vọng giao tiếp nhiều hơn với An, cậu muốn hiểu anh ta.

An tựa hồ tránh né Thích Thiệu Phong, anh ta ít khi lấy nhân hình đối diện với cậu. Thích Thiệu Phong muốn bắt con chồn kia phải mở miệng, ít cũng được. Hiện tại Thích Thiệu Phong chỉ biết được, đó chính là tuổi của An – dựa theo cách tính tuổi của con người, An đã ba mươi lăm tuổi, so với cậu lớn hơn mười tuổi; nơi sinh của An: Na Uy; và sở thích của An – nội trợ.

Cuộc sống chung của cả hai rất thoải mái bình yên, nhưng vẫn không thể xích lại gần hơn, hoặc là nói tiến thêm một bước giống như trong tưởng tượng của Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong tin rằng trong thời gian cậu đi làm, An ở nhà đều lấy nhân hình để làm việc, đến trước khi cậu về đến nhà An đã xử lý trong tất cả rồi biến lại thành chồn.

Thích Thiệu Phong bắt đầu hoài niệm những ngày trước đây An luôn dính trong lòng cậu, muốn vuốt lông, hết ôm rồi lại xoa. Tình hình hiện tại không thể nói là không tốt, lại luôn mang đến cảm giác giữa hai người thiếu đi chút gì đó.

Về đến nhà, Thích Thiệu Phong mở cửa liền nghe được mùi cá, quả nhiên, An làm cá cho cậu ăn. Chớp mắt lại nhớ đến túi cá cậu từng mang đi tìm An ở cánh đồng tuyết, trong lòng Thích Thiệu Phong có cảm giác không nói nên lời.

“Tôi đã về.”

Đổi dép rồi bước vào phòng khách, Thích Thiệu Phong nhìn xung quanh, quả nhiên, An lại trốn mất rồi.

Ăn cơm tối xong, Thích Thiệu Phong ngồi trên sofa, cậu không còn tâm trí nào để xem TV, mà đang đợi An. Quả nhiên, không bao lâu cái đầu nhỏ của An lộ ra ở cửa phòng ngủ.

“Đến đây được không?” Thích Thiệu Phong gọi.

An đứng ở cạnh cửa, ngồi chồm hổm, đôi mắt chớp chớp nhìn Thích Thiệu Phong.

“Đến đây, được không?” Thích Thiệu Phong quay sang đối diện An, cậu không dám làm ra cử chỉ gì khác, sợ dọa An chạy mất. Nhà chỉ có chút xú, kỳ thật cậu muốn tìm An không phải không được, nhưng mà ở chung một nhà còn làm An trốn đông trốn tây trên lủi dưới chui cậu cũng không đành lòng, cậu hy vọng có thể để An tự nguyện bước đến.

An dướm bước đến, từng bước nhỏ.

“Anh bây giờ cũng không thềm để y tôi nữa.” Thích Thiệu Phong ủy khuất nói.

Động tác của An từ chậm bỗng nhanh hơn, cuối cùng gần như chạy thẳng đến, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên sofa, ngồi xổm trước mặt Thích Thiệu Phong, ngẩng đầu nhìn cậu.

Thích Thiệu Phong không nói gì, mà xòe tay ra với An, nói một câu: “Anh bây giờ trốn tôi suốt.”

Biểu tình của An tựa hồ như muốn nói gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói, anh thò chân ra đặt lên tay Thích Thiệu Phong, giống như là giải thích.

“Tôi làm anh sợ sao?”

An lắc đầu.

“Nếu vậy thì sao lại không muốn đối diện với tôi? Trước đây cũng không như thế này. Có phải có nỗi khổ gì không? Anh có thể nói ra a, làm ơn cho tôi biết có chỗ nào chưa tốt. Tình hình hiện tại làm tôi cảm thấy bối rối quá.” Thích Thiệu Phong nhìn An chăm chăm, nói rất chân thành.

An do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thích Thiệu Phong kiên nhẫn chờ đợi cũng không tiếp tục truy hỏi, cậu vươn tay khẽ xoa đầu An, “Vậy chờ đến lúc anh nguyện ý, thì hãy nói với tôi nhé.”

Đêm đó, An vẫn cũ ngủ bên cạnh Thích Thiệu Phong, Thích Thiệu Phong nửa đêm tỉnh giấc thấy con chồn cuộn tròn thân mình, trên người đắp chiếc mền nho nhỏ, trong lòng mang cảm giác thương tiếc khó nói thành lời. Cậu có thể cảm nhận được An có tâm sự, tâm sự này làm An phiền não, cậu chờ đến ngày An bày tỏ hết nỗi lòng mình.

7. Chương 6

Hôm nay, Thích Thiệu Phong ra ngoài sửa máy tính cho khách hàng, công việc hoàn thành rất thuận lợi. Nghỉ đến thời gian từ nơi này về lại công ty cũng gần giờ tan tầm không nhiều lắm, vì vậy cậu trực tiếp gọi cho quản lý nói về nhà luôn.

Đem mấy món vặt để ăn sau bữa tối, Thích Thiệu Phong mở cửa ra. Trong không khí đã thoang thoang mùi hương, hương vị gia đình làm Thích Thiệu Phong không khỏi hít sâu một hơi. Đem túi to vào phòng bếp, Thích Thiệu Phong liếc mắt liền thấy một nam nhân đang đứng cạnh bếp.

An!

Từ sau khi vụ việc ra, đây là lần thứ hai Thích Thiệu Phong nhìn thấy nhân hình của An, cậu nín thở không dám nhúc nhích, sợ kinh động An. An vẫn đang mặc bộ quần áo Thích Thiệu Phong thấy anh lần đầu tiên trong hình người, chiếc quần màu nâu cánh gián cùng áo sơ mi trắng, ống tay áo xắn lên đến khuỷu tay, một tay cầm sạn.

Nét mặt An rất đẹp, Thích Thiệu Phong không khỏi tán thưởng trong lòng, bất luận An trong hình người hay chồn đều là loại hình Thích Thiệu Phong thích.

Dầu sôi lên, An đem thức ăn đã xắt sẵn bỏ vào chảo rồi cúi người bắt đầu đảo nhanh, ‘sát’ một tiếng. An chuyên chú làm, đôi môi khẽ mím lại khiến Thích Thiệu Phong tâm động, cậu kim lòng không được bước

đến.

An đang xào rau chú ý đến Thích Thiệu Phong đột nhiên xuất hiện, anh hoảng sợ, trừng lớn mắt chớp vài cái, còn chưa đợi Thích Thiệu Phong mở miệng, An đột nhiên biến lại thành chồn, cái sạn lơ lửng rớt xuống đất, phát ra tiếng ‘đương’, Thích Thiệu Phong cũng bừng tỉnh giữa cơn mơ ngày.

“Uy, uy...” Thấy chồn nhanh như chớp chạy đi, thoáng cái liền biến mất, Thích Thiệu Phong ở phía sau kêu um sùm, “Uy, tôi không biết xào rau a, uy, anh sao lại bỏ đi như vậy a...”

Thích Thiệu Phong đỡ khóc đỡ cười nhặt cái sạn từ dưới đất lên lau sạch, tự mình ra tay nấu thức ăn tiếp.

Buổi tối, khi nhìn thấy bộ dáng nhút nhát của An trong lốt chồn đứng ở cạnh cửa phòng ngủ nhìn xung quanh, Thích Thiệu Phong vừa tức giận vừa buồn cười, nói với An, “Anh đó nha, tôi là hổ sao? Anh sợ cái gì chứ?”

An cúi đầu xuống. Thích Thiệu Phong nhìn thấy bộ dáng vừa bất an vừa xấu hổ của An, đột nhiên không biết nói gì nữa. Ngừng một lúc, An xoay người lết đuôi trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, từ trưa trời đã bắt đầu mưa, càng về tối mưa càng lớn.

Gần đến nửa đêm Thích Thiệu Phong vẫn chưa về nhà, con chồn vẫn ngồi trong phòng khách đợi cậu. Nói có vẻ bất an, khi thì cào cửa sổ nhìn xung quanh, khi thì nhảy lên sofa, một chút lại chạy đến huyền quan dán sát người lên cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thích Thiệu Phong cuối cùng cũng trở về, mang theo chiếc dù ướt đẫm nước mưa. An chạy đến đón cậu. Thích Thiệu Phong ngồi xổm xuống đỡ giày, sau đó ôm chầm lấy con chồn trên mặt đất lên.

“Đang đợi tôi sao?”

Chồn dùng đôi mắt đen lầy chăm chú nhìn Thích Thiệu Phong, tựa hồ muốn hỏi.

“Tăng ca, nên về trễ. Làm anh lo lắng.” Thích Thiệu Phong vuốt ve đầu con chồn, nó cũng thuận thế lấy đầu cọ lòng bàn tay cậu. Thấy An hiếm khi tỏ ra thân thiết, trong lòng Thích Thiệu Phong thực hưởng thụ.

Nhanh chóng tắm rửa, Thích Thiệu Phong mặc áo ngủ bước ra, nhìn thấy An vẫn ngồi xổm trên sofa, vừa thấy cậu liền lao đến, tựa hồ vẫn đang trong trạng thái bất an, Thích Thiệu Phong bước đến ngồi xuống cạnh An, vươn tay bế nó đặt lên đầu gối.

“Anh đang lo lắng cho tôi sao?”

An tựa hồ thừa nhận.

“Không, không xảy ra chuyện gì, chỉ tăng ca thôi. Nên anh yên tâm.”

An gật gật đầu.

Một người một chồn lại im lặng. Trong phòng khách lúc này chỉ bật một bóng đèn nhỏ. Không khí yên tĩnh, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, còn có ánh đèn nhu hòa, tất cả làm Thích Thiệu Phong có cảm giác tịch mịch, trong lòng dâng lên xúc động muốn ôm. Cậu lấy cả tay ôm lấy thắt lưng chồn, đột nhiên rất muốn ôm, không phải ôm chồn trong lòng ngực, mà muốn ôm An, ôm An trong hình người.

“Vì sao không muốn biến thành người?” Thích Thiệu Phong hỏi. Cậu không nghĩ An sẽ trả lời, kiểu đối thoại này giống như tự lẩm nhẩm với mình.

“Vì ghét tôi sao? Hay là tôi đã làm gì sai?”

“Tôi rất thích anh a, chẳng lẽ anh không cảm thấy sao? Trước đây nói sẽ làm mấy chuyện kia với anh... cũng chỉ vì tôi nghĩ anh là chồn. Tôi biết anh là yêu thú, sau khi anh thành người tôi không nghĩ đến nữa.”

Thích Thiệu Phong thì thào, cúi đầu dán mặt lên đỉnh đầu chồn, “Rõ ràng có anh ở cạnh tôi, anh cũng không chịu lấy hình người sống với tôi, như vậy tôi sẽ cảm thấy cô đơn. Thật cảm thấy rất cô đơn.”

Nam nhân mang ngữ khí buồn rầu nói những lời này làm động lòng người, An giương bàn chân khê đung vào hai má Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong nắm chân chồn, thở dài, “Nhất định chỉ như vậy thôi sao? Không thể nắm tay anh được sao?”

Đôi mắt đen láy của chồn nhìn vào mắt Thích Thiệu Phong, vùng khỏi tay cậu nhảy lên sofa, sau một tiếng ‘ba’ rất nhỏ vang lên lên, một nam nhân xuất hiện bên cạnh Thích Thiệu Phong.

“A...” Thích Thiệu Phong sung sướng ra mặt, niềm vui này của cậu xuất phát từ tận sâu trong lòng.

“Tôi...” Nam nhân ngập ngừng, cúi đầu không dám nhìn Thích Thiệu Phong.

“Cái gì?” Thích Thiệu Phong vì muốn nghe rõ nên kề sát vào, nhìn chăm chăm vào mặt nam nhân.

“Tôi... sợ cậu ghét tôi.” An nhỏ giọng nói, co rúm người lại, vẻ bất an bối rối.

“Sao tôi lại ghét anh?” Thích Thiệu Phong khó hiểu hỏi, “Rõ ràng tôi thích anh đến như vậy mà.”

An nâng mi mắt, khẽ cúi người về phía Thích Thiệu Phong, mang theo ánh mắt lo sợ cùng ngượng ngùng làm Thích Thiệu Phong tâm động không ngừng.

“Ban đầu cậu nói như vậy vì tôi là chồn, là vật nuôi, cậu nhất định cũng nghĩ như vậy đi, nên mới đem tôi về nhà cậu. Kết quả phát hiện nguyên lai tôi là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân thực vô dụng, cậu... cậu không thất vọng sao?” An lắp bắp.

Thích Thiệu Phong trừng lớn mắt, “Vì sao lại nói như vậy?”

“Đây là sự thật.” An lộ ra vẻ mặt u buồn, “Tôi... tôi không biết gì cả, đơn giản là một con sâu, tôi...”

“Không được nói bản thân như vậy.” Thích Thiệu Phong lớn tiếng, thanh âm đột nhiên tăng cao dọa An nhảy dựng, anh theo bản năng co rúm lại.

Thích Thiệu Phong nắm lấy đầu vai An, “Sao anh lại có thể nói như vậy! Cái gì mà sâu bọ, cái gì mà vô dụng. Anh vẫn luôn chiếu cố tôi, như thế nào có thể nói vô dụng!”

An bị giữ chặt vai cúi thấp đầu, “Nhưng mà, tôi không biết làm gì, tôi...”

“Đừng nói như vậy, anh rất tốt, thật đó.” Thích Thiệu Phong động viên An đang tự ti, nâng tay xoa đầu anh.

“Tôi...” An ngẩng đầu, nghi hoặc lại mong chờ được khẳng định, “Cậu thật sự không ghét tôi?”

“Đương nhiên, anh đáng yêu như vậy, anh tốt như vậy...” Thích Thiệu Phong cố gắng muốn khen ngợi nhiều một chút, nói năng hơi lộn xộn.

An được khen liền cười. Từ sau khi bại lộ thân phận anh vẫn luôn muốn nói thẳng chuyện của mình với Thích Thiệu Phong, lại sợ sẽ bị đuổi đi, anh cố gắng làm Thích Thiệu Phong thích anh, lại không biết nên làm gì. Lo âu một thời gian, anh cảm thấy vẫn bày tỏ với Thích Thiệu Phong để công bằng một chút. Nhưng ngày đó An đang nấu cơm vừa thấy Thích Thiệu Phong, trong lòng khiếp sợ vẫn hóa thành chồn trốn đi. Tối nay Thích Thiệu Phong về trễ làm An nghĩ cậu đã tức giận, vì thế An càng thêm lo lắng. Hiện tại đã biết rõ, tâm tình thoải mái, những gút mắc cũng được mở ra.

“Có một số việc, tôi vẫn muốn nói với cậu...”

“Nói cho tôi biết đi.” Thích Thiệu Phong mỉm cười nói, ngồi ngay ngắn lại trên sofa, chuẩn bị lắng nghe.

An ngồi thẳng, nắm hai tay lại, tư thế nghiêm túc làm Thích Thiệu Phong cảm thấy hơi mắc cười không khỏi khiến cậu đoán tới đoán lui, cậu không biết An muốn bộc bạch chuyện gì.

“Tôi sinh ra ở cực Bắc, là thị trấn nhỏ nơi đã gặp cậu. Chúng tôi thuộc một nhánh của yêu tộc chồn, vẫn luôn sống tại đó. Do khí hậu, tộc chúng tôi ít khi lấy hình người xuất hiện, hơn phân nửa là lấy hình chồn kiếm ăn, sinh sống.”

“Sau đó, rất nhiều tộc nhân hướng ra cuộc sống ở thành phố, lục tục chuyển đi. Dù sao ánh đèn rực rỡ nơi đô hội phồn hoa so với thị trấn yên bình bảo thủ lại nghèo nàn có sức hấp dẫn hơn rất nhiều. Tôi cũng từng nghĩ chuyển đi hay không. Cơ thể của tôi không khỏe, yếu ớt, thị trấn nhỏ lại rất lạnh, cuộc sống thành thị tốt với tôi hơn, nhưng tôi lại không chuyển đi.”

“Vì sao?” Thích Thiệu Phong nghe đến đây nhin không được liền hỏi.

Đầu An cúi ngày càng thấp, bộ dáng kia làm Thích Thiệu Phong nhin không được muốn đến ôm anh.

“Vì... trong tôi luôn có tiếng nói – Không được đi, không được đi, ở lại. Theo như tiếng nói ấy, có thể tôi sẽ tìm được thứ mà tôi luôn tìm kiếm. Mỗi khi tôi quyết tâm chuẩn bị chuyển đi, thanh âm kia lại vang lên, cuối cùng tôi vẫn ở lại. Chồn là loài động vật sống một mình, các tộc nhân khác dần chuyển đi, một mình tôi thực tịch tịch...”

Nhìn nam nhân trước mắt dùng thanh âm cực nhỏ thốt lên ‘thực tịch tịch’, Thích Thiệu Phong nhin không được nắm lấy tay anh. An khẽ run, bị Thích Thiệu Phong nắm chặt, anh cũng không giãy ra nữa.

“Tôi vẫn hy vọng có thể có người bầu bạn với tôi trong cuộc sống này. Tôi cứ tìm cứ tìm, nhưng vẫn chưa gặp được. Tôi nghĩ có lẽ đến thành phố, nhiều người như vậy, chắc có thể gặp được người đó không chừng. Nhưng tôi lại không thể thật sự quyết tâm rời khỏi thị trấn, giống như có cái gì đó giữ tôi lại. Kỳ thật trong lòng tôi rất sợ sẽ không gặp được. Tôi vừa do dự, vừa đợi. Cho đến một ngày, tôi thấy có người nằm trên cánh đồng tuyết, nhìn thấy cậu ta, trái tim tôi...”

Thích Thiệu Phong ôm chầm lấy An, ghì chặt anh vào lòng: “Người kia là tôi đi, người anh đang đợi chính là tôi.”

“Tôi không biết.”

“Anh đã nói thân thể không tốt, nhưng anh vẫn dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm tôi trong tuyết, anh không do dự sao?” Thích Thiệu Phong hỏi.

An không nhúc nhích, tùy ý để Thích Thiệu Phong ôm mình, vì ngưng ngừng nên có chút cứng ngắc.

“Tôi... tôi không biết... Tôi chỉ nghĩ tôi không thể để cậu gặp chuyện không may.”

Cứ ôm nam nhân như thế, Thích Thiệu Phong không ngừng vuốt tóc anh, trong lòng chỉ có một cảm giác – anh ấy rất đáng yêu.

“Vậy thì, tại sao cứ luôn trốn tránh tôi? Sau khi tiếp xúc phát hiện tôi làm anh sợ à?” Thích Thiệu Phong đưa tay nâng khuôn mặt An lên, để anh ngẩng đầu đối diện với mình, hỏi vấn đề vẫn luôn tồn tại trong lòng.

Khóe mắt An lóe sáng, lông mi dài không ngừng rung rung, “Kia... Tôi... Vì tôi có tư tâm. Tôi khát khao sự quan tâm của cậu, nhưng trong lòng tôi biết được, tuổi tôi đã lớn, lại vẫn là người cái gì cũng không biết, tôi không giúp đỡ gì được cho cậu, lại chỉ liên lụy cậu. Nhìn cậu thích hình chồn của tôi, tôi đã nghĩ nếu có thể thành thú nuôi của cậu, như vậy cả đời cũng được, tôi vẫn sẽ làm bạn với cậu. Nên tôi vẫn không tiết lộ thân phận, cho đến khi...”

“Đồ ngốc...” Thích Thiệu Phong ôn nhu trách cứ một câu, “Nguyên lai là như vậy a.”

An thấp giọng nức nở, “Tôi sợ cậu sẽ ghét tôi, tôi không muốn cậu ghét tôi, nhưng mà tôi lại vô dụng như vậy.”

“Nói cái gì vô dụng hử,” Thích Thiệu Phong vươn tay xoa đầu An, “Rõ ràng anh làm được rất nhiều, thật sự có khả năng, sao lại nói mình như vậy. Từ khi anh đến đây, anh vẫn luôn an ủi người cô đơn như tôi, sau khi biến thành người lại giúp tôi làm nhiều việc như vậy, cả ngôi đền do anh xử lý, sau khi có anh cuộc sống của tôi an ổn hơn. Không được nói bản thân vô dụng, còn như vậy tôi sẽ giận đấy.”

“Cậu... cậu sẽ không ghét tôi?” Thanh âm An run rẩy.

“Đương nhiên. Tôi thích anh.” Thích Thiệu Phong nói xong lại kéo An vào lòng, “Cho nên, dùng bộ dáng hiện tại hảo hảo ở bên cạnh tôi đi.”

“Nhưng nếu như vậy tôi sẽ không còn là thú nuôi nữa.” An do dự.

“Tôi sẽ không bắt anh làm thú nuôi, chúng ta là... “ Nguyên bản Thích Thiệu Phong muốn nói ‘là người yêu’, lại sợ lúc này nói như vậy đường đột quá mức, đành nói, “Chúng ta hiện tại là người sống chung.”

“Sống chung?” Mặt An đỏ lên.

“Đúng vậy, chỉ có một cái giường, không còn cách nào, thông cảm chút đi.”

8. Chương 7

An bắt đầu cuộc sống ở chung cùng Thích Thiệu Phong.

Sau khi bộc bạch tâm sự xong, An thoải mái lên không ít, người cũng trở nên sáng sủa hơn. Thái độ của

hắn vẫn ngượng ngùng như cũ, Thích Thiệu Phong lần này học ngoan, hắn hội chủ động cùng An nói ra ý nghĩ trong lòng, cho dù không có trả lời cũng sẽ nói, hắn biết An cũng nghe. Trong nhà nếu có chuyện gì lớn, Thích Thiệu Phong cũng sẽ cùng An thương lượng, cho dù An trầm mặc không phát biểu ý kiến hắn cũng sẽ nói, có thương lượng, hai người ở chung trong lúc đó trở nên hòa hợp, Thích Thiệu Phong sẵn sàng An gặp bội, tận lực bù lại phần thiếu trước kia.

“Mua quần áo?”

“Đúng vậy, người cũng không thể suốt ngày mặc một bộ.”

Cuối tuần, Thích Thiệu Phong đưa ra ý muốn dẫn An cùng đi mua quần áo.

“Không cần.....” An cúi đầu cự tuyệt.

Bởi vì không có công việc, cũng sẽ không có thu nhập, hết thấy chi tiêu của An đều là từ Thích Thiệu Phong phụ trách, tình huống này làm cho hắn rất không an tâm. Thích Thiệu Phong hoàn toàn không ngại, tiêu tiền thay An thật sự vui vẻ.

“Như vậy người phải mặc quần áo của ta sao?” Thích Thiệu Phong cười hỏi, sau đó cố ý còn nói: “Chiều cao của chúng ta đều không sai biệt lắm, nếu người không ngại ta không thành vấn đề, bất quá, quần lót cũng có thể mặc của ta sao?”

Tiểu An lộ ra biểu tình vừa thẹn vừa giận.

“Đi thôi.”

Trừ bỏ khi An mua đồ dùng gia đình ra còn lại rất ít khi đi trên đường phố, nhìn hắn ở trong nhà mãi như vậy, Thích Thiệu Phong thực nguyện ý dẫn hắn đi ra ngoài nhiều một chút. Hắn hy vọng An có thể thích ở lại thành thị này.

Mua sắm xong, An phải về nhà, Thích Thiệu Phong giữ chặt hắn không buông, “Hôm nay ăn cơm chiều bên ngoài.” Nằm đúng bản tính ôn thuận của An, Thích Thiệu Phong biết An sẽ không cự tuyệt.

Ném qua đồ ăn bản địa đặc sắc, trong bóng đêm, hai người đi ra khỏi nhà ăn đứng ở trên đường cái, An nhìn cảnh sắc ngọn đèn dầu trước mắt, trong ánh mắt có điểm mê hoặc.

“Thích thành thị này sao?” Thích Thiệu Phong hỏi.

An nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Thực phần hoa, rất được, là nơi mà người trẻ tuổi hướng tới. Chính là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Một người ở trong này cuộc sống sẽ cảm giác cô đơn đi, tuy rằng trong thành thị này có nhiều người như vậy. Có lẽ nguyên nhân chính là rất nhiều người, mới càng thêm không hy vọng chính mình là một người.” An thì thào nói xong, giống như là đang nói với Thích Thiệu Phong, lại giống như là đang nói với chính hần.

Thích Thiệu Phong nâng tay lên, nhẹ nhàng khoát lên vai An, hơi hơi sử dụng lực, đem An kéo đến gần hần. An không có kháng cự, quay sang hướng Thích Thiệu Phong mỉm cười.

Trong khoảnh khắc này, Thích Thiệu Phong biết An đã muốn tiếp nhận hần rồi.

Bọn họ chắc chắn có duyên phận, nếu không vì cái gì Thích Thiệu Phong đang ở thành thị Hương Đảo nhiệt đới lại muốn sang Bắc Âu, hơn nữa lại lựa chọn trấn nhỏ để đặt chân; mà An, chậm chạp không có rời đi cánh đồng tuyết kia, một mực ở nơi đó chờ đợi, thẳng đến lúc Thích Thiệu Phong xuất hiện. Mặc dù, trước đây hai người đều có một khoảng thời gian cô đơn nhưng là bọn họ ở với nhau rất tốt.

“Không trở về nhà sao?” An phát hiện Thích Thiệu Phong dẫn hần đi về hướng ngược lại, không khỏi hỏi.

“Chúng ta đi xem phim.” Thích Thiệu Phong mắt thấy suy nghĩ đối phương, lòng tràn đầy đắc ý cùng vui mừng.

Ở ngoài cửa rạp chiếu phim, An có hứng thú với bóng ngô, nghiêng đầu phân vân, thích thiệu phong ý bảo hần cứ mua.

“Đây là đồ ăn cho tiểu hài tử.....”

“Người lớn cũng có thể ăn a.”

Mua bao bóng ngô loại lớn, hai người dự định đi vào, Thích Thiệu Phong nghe được phía sau có nữ hài tử nhỏ giọng đàm luận, “Đại thúc mua bóng ngô kia có bộ dạng hảo thanh tú a.....”

Thích Thiệu Phong âm thầm đắc ý, An thật sự là thực đáng yêu a.

Nhân lúc phim bắt đầu chiếu khi rạp chiếu phim rơi vào trong bóng tối, Thích Thiệu Phong lặng lẽ cầm tay An. Đầu ngón tay và lòng bàn tay của đối phương truyền tới ấm áp làm cho Thích Thiệu Phong cảm xúc mê mông, tâm linh có loại lòng trung thành, đây thực là một loại cảm giác kì diệu.

Tình yêu chính là kì diệu như vậy.

Từ trong rạp chiếu phim cho đến khi ngồi lên xe, Thích Thiệu Phong đều gắt gao nắm tay An không rời.

Về đến nhà, ở huyền quan đổi hài xong, an nói “Khát sao, ta thay ngươi pha chén trà”, sau đó hướng phòng bếp mà đi, Thích Thiệu Phong ở phía sau vội giữ chặt hân. An ngẩn ra, quay đầu nhìn Thích Thiệu Phong, “Làm sao vậy?”

“Hảo khát, đã muốn chờ không kịp.....” Thích Thiệu Phong lấy tay phủng trụ mặt An.

“Ai.....”

Không đợi An có phản ứng nhiều hơn, Thích Thiệu Phong một tay ôm chầm thắt lưng hân, một tay nâng cằm hân, sau đó hôn trụ hân.

“Ô.....” An phát ra một tiếng than nhẹ.

Gắt gao ôm trụ đối phương, tận tình nhắm nháp đôi môi ngọt ngào, nhiệt tình của Thích Thiệu Phong làm An tan chảy, hân dần dần đáp lại, cánh tay mang theo khiếp hoàn trụ thắt lưng của Thích Thiệu Phong.

Nụ hôn thật dài đã xong, nhìn đến khoe miệng An có dấu vết thâm ướm, Thích Thiệu Phong cúi xuống liếm, An đỏ mặt, theo bản năng lui từng bước về phía sau.

Hai tay cầm tay An, Thích Thiệu Phong nói: “Ta thích ngươi!”

An cúi đầu, một lát sau hân hồi đáp: “Ta biết.”

“Ngươi nhất định cũng thích ta đi, bằng không vì cái gì thiên sơn vạn thủy theo sát ta đi vào nơi này.”

An trầm mặc. Thích Thiệu Phong hiểu được trầm mặc của An là một loại cam chịu, hân thật cao hứng.

“Chính là, ta không nghĩ chính là tiếp tục làm sủng vật.....” An nhỏ giọng nói.

“Ta cũng không có đem ngươi làm sủng vật, ngươi là — tình nhân!” Thích Thiệu Phong nói xong lại ôm lấy An, tràn ngập nhiệt tình, lặp lại lần nữa, “Ngươi là tình nhân, ngươi là tình nhân.”

Từ người ở chung thặng cấp thành người yêu, thế giới của hai người càng thêm hạnh phúc mỹ mãn, Thích Thiệu Phong vui vẻ cực kỳ. Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hiện tại hân xem An, cảm thấy được hân càng thêm đáng yêu, mặc kệ là An mặc tạp dề tại phòng bếp chuẩn bị cơm, hay là An mặc đồ thường cùng hân làm bạn đọc sách.

Phát hiện thời điểm ở nhà Thích Thiệu Phong luôn lộ ra nụ cười ngay ngời, An nhin không được hỏi hần, "Người đang cười cái gì?"

"Nhặt được trong bảo kho."

An không biết là nên sinh khí hay là buồn cười.

Lại là một đêm mưa, Thích Thiệu Phong chậm chạp chưa về, An vô cùng lo lắng không thôi. Thật vất vả mới tìm được người yêu, An thực coi trọng, An rất sợ mất đi hần. Thật sự ngồi không yên, An mang theo dù đi ra cửa tìm kiếm.

Thích Thiệu Phong kỳ thật ở công ty họp, nhóm đồng nghiệp đều chú ý tới trời mưa, mưa càng lúc càng lớn, mọi người đơn giản buông tha cho không hề để ý tới, tiếp tục thảo luận nội dung hội nghị.

Đợi cho khi đi ra phòng họp, Thích Thiệu Phong vừa thấy đồng hồ, kinh hô, "Đã trễ thế này!"

"Vậy người nghĩ sao, thời gian thảo luận lần này chính là rất lâu." Đồng nghiệp ở một bên nói.

"Ta nghĩ nhiều lắm là tám giờ."

"Nào có, đã sớm qua."

Thích Thiệu Phong vội vàng thu thập đồ vật này nọ rời công ty, thật vất vả mới gọi được một chiếc xe taxi. Ngồi ở trên xe trong lòng Thích Thiệu Phong có loại cảm giác lạ, hần cảm thấy được hình như An đang lo lắng đi tìm hần. Thích Thiệu Phong thâm kêu không tốt, An lúc tới nơi này rất ít khi ra khỏi nhà, chỉ biết đường xung quanh nhà đi như thế nào, hần cũng không biết công ty của Thích Thiệu Phong ở nơi nào.

"Không xong....."

Thích Thiệu Phong nhắc lái xe chạy chậm một chút.

"Người không vội mà về nhà a." Lái xe kỳ quái nói.

Xe một đường hướng nhà chạy tới, qua cửa kính xe ướt sũng Thích Thiệu Phong nhìn chăm chăm hai bên ngã tư đường, nội tâm hần có cảm giác An cách hần càng ngày càng gần. Hần cùng An trong lúc đó có loại tâm linh liên hệ (thần giao cách cảm) khó hiểu, theo như lời của người bên ngoài nói thì đây có lẽ là "Duyên phận", Thích Thiệu Phong tin tưởng chắc chắn sẽ tìm được An.

Đi như vậy một đoạn đường, lúc sau, Thích Thiệu Phong nhìn thấy trên lối đi bộ có bóng người, miễn cưỡng dù trời mưa to đi tới.

“Lái xe, thỉnh dừng xe một chút.” Thích Thiệu Phong vội vàng nói.

“Làm sao vậy?” Lái xe giảm tốc hỏi, đem xe dừng ở ven đường.

“Ta thấy có bằng hữu của ta.”

Thích Thiệu Phong lao xuống xe mạo hiểm chạy trong mưa, “An!An!”

Giờ dù xuống khuôn mặt An lộ ra, khi hắn nhìn thấy Thích Thiệu Phong thì vừa mừng vừa sợ, “Người.....”

“Ồ, mưa lớn như vậy người chạy đến làm gì!” Thích Thiệu Phong nói xong lôi kéo An lên xe.

Quần áo An từ sớm đã ướt nhẹp, co rúm lại ở sau xe sau, Thích Thiệu Phong cởi áo khoác để lên vai hắn.

Lái xe đích lái xe cười đáp lời nói, “Hai người các người thật đúng là tốt số, mưa lớn như vậy, cứ nhiên còn có thể tìm được ở bên ngoài.”

Thích Thiệu Phong nhìn An liếc mắt một cái, gặp đối phương đang dùng ánh mắt khiếp ý nhìn hắn, không khỏi bất đắc dĩ cười cười, “Đúng vậy, thực là tốt.” Trước mặt người ngoài hắn không nghĩ quở trách An, chính là đối với loại hình vi này hắn không đồng ý, nhìn không được lấy tay nhéo mặt An.

Về đến nhà, Thích Thiệu Phong lôi An vào phòng tắm, “Nhanh đi đem quần áo ướt thay ra.”

An vào phòng tắm, đem áo sơ mi cởi ra bỏ một bên, thời điểm cởi quần dài hắn nhớ tới còn chưa lấy áo tắm, vươn tay mở cửa, cửa bị đẩy ra, Thích Thiệu Phong ôm khăn tắm lớn xuất hiện ở ngoài cửa.

Nhìn thấy An nửa người trên trần trụi, quần dài bán giải, tóc bị mưa làm ướt dán lên trán, làn da tuyết trắng nhẵn nhụi dưới ngọn đèn, thất lưng mảnh khảnh, mắt Thích Thiệu Phong nhìn không rời.

An đã nhận ra cái gì, hắn che dấu cười cười vươn tay đến, “Đem khăn mặt cho ta.”

Thích Thiệu Phong không có đưa khăn mặt, mà là suy nghĩ gì đó rồi đi nhanh tới lấy một tay ôm An vào trong ngực, An hơi hơi động, “Đừng.....”

“Người hôm nay rất không nghe lời nga.” Thích Thiệu Phong dùng lời nửa thật nửa đùa mà trách cứ, cánh tay ôm chặt thất lưng An không cho hắn động.

“Ta không có, ta chỉ phải.....”

“Trời mưa to như vậy mà chạy ra ngoài là không đúng” Thích Thiệu Phong nói xong hé miệng khẽ cắn lỗ tai An, nhất thời cảm giác được thân thể trong ngực đang run rẩy, “Ta phải trừng phạt người!”

“Cái, cái gì.....”

“Trừng, phạt!” Thích Thiệu Phong dùng một tay nâng cằm An lên, nói từng chữ.

An đỏ mặt, thậm chí ngay cả lỗ tai cùng cổ đều đỏ.

Thích Thiệu Phong lấy tay đem quần dài của An cởi ra, nghĩ nghĩ, đơn giản ngay cả quần lót cũng nhất định cởi, sau đó lúc An mỏng manh kháng cự hấn ôn An ra khỏi phòng tắm, trực tiếp phóng tới trên giường lớn tại phòng ngủ.

An cuộn mình trong chăn, chỉ lộ ra cái đỉnh đầu, Thích Thiệu Phong dựa lại vươn tay vuốt ve tóc An.

“Có khỏe không?” Thích Thiệu Phong ôn tồn hỏi.

An vươn tay kéo chăn xuống lộ ra non nửa khuôn mặt, ánh mắt ướt át trừng mắt Thích Thiệu Phong, “Người rất xằng bậy.....”

“Là người không ngoan trước, ta phải trừng phạt người.”

Nghe Từ ngữ làm người ta cảm thấy được thẹn, An lại lui vào trong chăn.

Thích Thiệu Phong vỗ về An, “Bởi vì người đều bị lộng ướt, nhất định hội cảm thấy được lạnh. Ta sưởi ấm người, chẳng lẽ không khỏe?”

Người trong chăn nhỏ giọng biện hộ, “Tắm nước nóng là tốt rồi.”

“Không phải mới vừa có ôm người đi tắm sao?”

“Mới không phải như vậy.” Nhìn đến An không được tự nhiên, Thích Thiệu Phong cười thâm, hấn lấy tay kéo chăn, An lập tức lui trốn tránh. Thích Thiệu Phong đè An lại, “Bây giờ còn lạnh không?”

An chần chờ một chút, “..... Có một chút.”

“Đến, làm cho ta ôm một cái.” Thích Thiệu Phong nói xong đưa tay qua.

An, thật giống như lúc là chồn, không thể chống cự cái ôm ấm áp đầy hấp dẫn của chủ nhân, nội tâm do dự một chút vẫn là chủ động tiến lại, bị Thích Thiệu Phong ôm vào trong ngực.

“Thật đáng yêu a.....” Thích Thiệu Phong vuốt ve tóc An, cảm thán nói.

“Ta không phải sủng vật.” An lần thứ hai biện hộ nói.

“Ta chưa từng có bất người làm sủng vật, người là tình nhân.” Thích Thiệu Phong cười nói.

— Chính văn hoàn —

9. Chương 8: Phiên Ngoại

“Có chuyện ta phải cùng người thương lượng.” Buổi tối hôm nay, An nói chuyện với Thích Thiệu Phong.

“Cái gì?” Gặp biểu tình thực trịnh trọng của An, Thích Thiệu Phong gấp tờ báo trên tay lại, kéo hắn ngồi xuống bên người.

“Hy vọng người có thể đáp ứng ta.” An cúi đầu.

“Nói a, là chuyện tình gì.” Nhìn thấy bộ dáng thỉnh cầu của An, Thích Thiệu Phong nhin không được lấy tay vuốt ve mặt hắn.

“Ta tìm được một công việc.....”

“Đi?” Thích Thiệu Phong kinh ngạc, người ở chung trước mắt hắn luôn vì không có công việc nhất định mà buồn rầu, tự ti so sánh thân phận mình như “Thước trùng”. Thích Thiệu Phong vì thế an ủi hắn rất nhiều lần. Hôm nay chợt vừa nghe đến hắn nói có công việc, thập phần ngoài ý muốn.

“Là cái gì?”

“Nhân viên cứu hộ.....”

“A?” Thích Thiệu Phong nhất thời trương miệng.

An giải thích nói: “Ta sẽ bơi lội. Phía trước thời điểm bên ngoài nhìn thấy có một gian hội sở chiêu mộ nhân viên cứu hộ, liền báo danh. Hôm nay nhận được thông tri nói có thể đi.”

“Như thế nào ta không biết?”

An oán niệm nhìn nhìn Thích Thiệu Phong, “Cũng không tất yếu cái gì đều nói cho người, nói sau lúc trước công việc đó cũng chưa có xác định.”

“Chính là ta sự tình gì đều nói cho người a, ” Thích Thiệu Phong khẽ nói, “Người đáng yêu như vậy, đi ra ngoài vạn nhất bị người khác lừa.....” Nói đến một nửa, chú ý tới ánh mắt An, Thích Thiệu Phong ngậm miệng.

“Còn có, công việc này cũng không có tiền lương.”

“Cái gì!”

An trừng mắt nhìn Thích Thiệu Phong liếc mắt một cái, “Như thế nào, người mất hứng?”

“A, không phải, không phải.” Thích Thiệu Phong phủ nhận liên tục.

An giải thích nói: “Hội sở này tính chất là từ thiện, dạy miễn phí cho bằng hữu cùng lão nhân gia học bơi lội, tập thể hình. Cần hai nhân viên cứu hộ. Ta thấy được công việc này tốt lắm hơn nữa ở gần nhà, cho dù đi làm cũng không ảnh hưởng đến việc nhà, cho nên ta đáp ứng đi. Chính là như vậy.”

“Tốt lắm a, người đi đi.”

“Người đồng ý?”

“Đương nhiên.”

An mỉm cười thỏa mãn, “Cuối tuần ta phải đi làm.”

“Ai từ từ, ” Thích Thiệu Phong như là nhớ tới cái gì, thân thủ ý bảo, “Người đi làm..... Nên sẽ không là mặc quần bơi đi.”

“Kia đương nhiên, bằng không phải mặc cái gì.” An gật đầu.

“Cái gì! Không được!”

“Vì cái gì?”

“Ta mới không cần người mặc quần bơi cho nhiều người xem như vậy!” Thích Thiệu Phong phản đối mạnh mẽ.

An oán trách nói: “Cái gì kêu ‘ nhiều người như vậy ‘, đều là tiểu bằng hữu cùng lão nhân gia phụ cận, hoặc là mới sáu tuổi hoặc là ngoài sáu mươi, người cho là cái gì.”

“Khăng định còn có thể có người khác nhìn đến, không được.”

An đứng lên ngữ khí rõ ràng nói, “Phản đối không có hiệu quả, cái này đã định rồi.”

“A a.....”

Tuy rằng ngoài miệng nói “Phản đối không có hiệu quả”, Trên thực tế An có cá tính phục tùng, nếu Thích Thiệu Phong không đồng ý, hẳn sẽ không tự mình quyết định.

Buổi tối, An lại hỏi Thích Thiệu Phong.

“Thật sự không được sao?” An hơi u buồn nói.

Thích Thiệu Phong ôm An, nhéo nhéo cằm hắn, “Người muốn đi như vậy?”

“Trừ bỏ ở ngoài bơi lội, ta cũng sẽ không làm cái gì. Công việc này rất có ý nghĩa, tuy rằng không có tiền công nhưng là ta nghĩ người sẽ không để ý, cho nên.....”

Nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của An, Thích Thiệu Phong nghĩ nghĩ, lộ ra tươi cười, “Ân, đi thôi.”

“Có thể?”

“Đương nhiên. Thích thì làm đi, người có công việc so với ở nhà buồn thì tốt hơn, ta biết.”

“Cám ơn người!”

Nghe được An nói cảm tạ, Thích Thiệu Phong nói, “Cám tạ ta? Như thế nào?”

“Di?” An khẽ nhú mày.

Thích Thiệu Phong lấy tay tiến vào trong chăn, ở thắt lưng An mà lưu luyến, An bị biến thành có điểm ngứa, bắt an vịn vịn một chút.

“Người hân là có mua đồng phục mới, a, ý của ta là quần bơi mới, đúng không.” Thích Thiệu Phong cười hỏi, không biết vì cái gì, tươi cười của hân xem ở trong mắt An giống như là đại hôi lang.

“Phải”

“Mặc vào cho ta xem kiểu dáng.”

“Quần bơi còn có kiểu dáng gì, không phải đều giống nhau sao.”

“Không giống. Tốt lắm, nhanh mặc đi.” Thích Thiệu Phong thúc giục nói.

Đợi cho An hiểu được Thích Thiệu Phong vì cái gì nói phải “Nhìn xem đồng phục mới của người”, đã muốn phản kháng không kịp.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-vat-luyen-nhan>